

Arrest

nr. 89 612 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die loco advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoen origine van 26 jaar, afkomstig uit het district Qhargayi van de provincie Laghman, verklaart uw land te zijn ontvlucht omwille van de problemen die u ondervond met de 'taliban' na de dood van uw vader. Uw vader werkte met de taliban samen en de taliban eiste na zijn dood dat u dit ook zou doen, als plaatsvervanger voor uw vader. De taliban verplichtten u om mensen uit uw dorp die voor de Amerikanen werkten te verklikken. Zij hielden u ook een tijdje gevangen. Uiteindelijk kon u ontsnappen samen met een andere jongen. U vluchtte naar uw oom die u meenam naar zijn vriend. Daar hoorde u dat de taliban op zoek was naar u. De vriend van uw

oom contacteerde een smokkelaar, en na een week in Pul i Charkhi te zijn verbleven verliet u Afghanistan per vliegtuig met bestemming Teheran. U verliet Afghanistan in juli 2011 en reisde naar België waar u op 9 april 2012 aankwam en op 10 april 2012 een asielverzoek indiende.

U legt volgende kopieën van documenten neer ter staving van uw asielrelaas: uw taskara, een brief van het dorps hoofd van Charbagh ter bevestiging van uw problemen aldaar en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van een geforceerde inlijving bij de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfplaatsen in Afghanistan vóór uw aankomst in België.

Uw kennis omtrent het district Qarghayi waar u verklaarde uw gehele leven te hebben gewoond is namelijk te gering om uw verblijf daar aannemelijk te maken. Zo weet u niet hoe de plaats heet waar het districtscentrum van Qarghayi zich bevindt en volgens u heeft het zelfs geen centrum (CGVS, p. 5,6). Dit is, zo blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan uw dossier, Lal Khanabad. Het dorp Ambir blijkt u ook niet te kennen (CGVS, p.7). Ambir is een bergdorp in uw district. Bewoners van dit bergdorp zouden zich op land in de Gamberi woestijn hebben gevestigd, een gebied vlak bij Charbagh, zo geeft u zelf te kennen (CGVS, p. 7). Dit zorgde in het verleden voor frictie met de autochtone bevolking aldaar. Het is vreemd dat deze plaatsnaam, noch deze problematiek u niets zegt. Informatie waarover het CGVS beschikt die dit aantoont werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Ook is de positionering van uw dorp ten opzichte van de rivieren in uw district niet correct. U geeft aan dat uw dorp zich niet dicht bij een rivier zou bevinden (CGVS, p. 6) terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat uw dorp zich vlak bij de rivier de Alingar bevindt en op een tiental kilometer van de Kaboel rivier. Deze informatie werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. Gevraagd naar visteelt in uw district geeft u wel aan dat er visteelt zou zijn, maar dat u niet weet waar (CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat er een visboerderij in Char bagh gelegen is, uw geboortestreek en tevens de buurt waar u uw gehele leven woonde.

Wat in verband met de geografische kennis van het district en het dorp waar u woonde tenslotte ook moet worden opgemerkt is dat u op geen enkele manier uw dorp weet te situeren binnen het district Qhargayi en evenmin uw district Qarghayi kunt situeren binnen het groter geheel van de provincie Laghman. Wanneer u de mogelijkheid wordt gegeven om de ligging van uw district en van uw dorp op een schets weer te geven (CGVS, annex I) slaagt u hier niet in. Qarghayi ligt in het uiterste zuiden van Laghman en Qarghayi district ligt in het midden daarvan zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan uw dossier. Dat u zelfs bij benadering niet weet waar uw dorp Charbagh en uw district Qarghayi ligt ten opzichte van Laghman is vreemd voor iemand die verklaart zijn gehele leven daar te hebben gewoond. Dat u deze basiskennis over de geografie en topografie van uw streek niet hebt roept vragen op over uw vermeende herkomst.

Wat eveneens moet worden opgemerkt is dat u weinig weet over prominente figuren uit uw provincie Laghman. Zo verbaast het dat u geen correcte informatie geeft over Hazrat Ali (CGVS, p. 7). Hazrat Ali is een prominent figuur in het oosten van Afghanistan. Niet alleen was hij een invloedrijke krijgshoofd ten tijde van de burgeroorlog en afkomstig van uw district, het district Qarghayi in de provincie Laghman, hij was tevens politiechef van Nangarhar en is nu parlements lid. Hoewel hij nu op nationaal niveau aan politiek doet, blijft hij nog invloed uitoefenen in Laghman, onder andere door de Pashai-gemeenschap aldaar te steunen. De informatie waaruit voorgaande blijkt werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Deze man zou u bekend moeten zijn als inwoner van Qarghayi en woonachtig in Charbagh. Vervolgens zegt ook de naam Abdul Zahir u niets (CGVS, p. 8). Abdul Zahir is afkomstig uit Laghman en was een bekende Afghaanse eerste minister. Tot slot weet u de namen Ismail Yoon, een bekende intellectueel afkomstig uit Laghman (CGVS, p. 8) en Arifa Omar Loor (CGVS, p. 8), een kandidaat voor de Wolesi Jirga bij de verkiezingen van 2010 niet te plaatsen.

Betreffende de landbouw in uw district valt op te merken dat u niet van het bestaan van de katoenteelt in uw provincie afweet. Er wordt echter wel degelijk katoen geteeld in uw provincie en dan nog voornamelijk in uw district Qarghayi. Ook de bevolkingssamenstelling in uw provincie kunt u niet correct weergeven. U hebt geen weet van andere bevolkingsgroepen dan Tadzjieken en Pasjtienen in uw provincie terwijl er evenzeer Pashai en Kata stammen woonachtig zijn en ook Kuchi nomaden jaarlijks naar uw provincie trekken om hun vee daar te laten grazen. Uw district is zelfs overwegend

Pashai. Informatie waarover het CGVS beschikt toont dit aan. Deze werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Tot slot geeft u aan geen weet te hebben van een aantal recentelijke gebeurtenissen in en rond uw dorp, zaken waarvan mag verwacht worden dat iemand die een geheel leven lang in dat dorp woont en aldaar een kiosk uitbaat op de hoogte is. Zo herinnert u zich niet de zelfmoordaanslag van 16 april 2011 op het Afghaans Nationaal Leger (ANA) in FOB Gamberi in Qarghayi (CGVS, p. 14), een aantal maanden voor uw vertrek. Deze aanslag doodde vier Afghaanse soldaten en vier vertalers. FOB Gamberi, de plek waar het gebeurde, ligt dicht bij uw geboortedorp Char Bagh. Daarbovenop weet u ook niet van de wegenwerken in uw dorp die werden uitgevoerd door het Provincial Reconstruction Team (PRT) (CGVS, p. 13). U weet evenmin waar PRT voor staat (CGVS, p. 8). In de zomer van 2010, op een moment dat u volgens uw verklaringen nog in Afghanistan was, werd de aanleg van een grindweg beëindigd die onder andere uw dorp verbindt met de hoofdweg in uw district. Dat u niet op de hoogte bent van de aanleg van de weg noch de organisatie zou kennen die daarvoor verantwoordelijk is, is onaannemelijk voor iemand die in datzelfde dorp een heel leven woonde.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. De taskara die u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoon. De door u voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van

een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte zijn asielaanvraag weigert te onderzoeken. Het is de taak van de asielinstanties om de vrees van verzoeker te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit. In casu heeft hij zijn originele taskara neergelegd zodat zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. Dit is echter niet het geval omdat de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de door verzoeker aangebrachte redenen voor zijn vrees voor vervolging.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij onvoldoende kennis zou hebben inzake zijn regio van herkomst. Verzoeker meent dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle gestelde vragen betreffende zijn regio van herkomst kan beantwoorden. Niettemin gaf hij tijdens zijn gehoor blijk van een voldoende kennis waaruit met zekerheid zijn afkomst en verblijf kunnen worden afgeleid. Verzoeker wijst erop dat hij een beperkte opleiding heeft genoten en een erg besloten leven leidt in zijn streek, wat een verklaring is voor het gebrek aan kennis. Voorts is het niet medelen van bepaalde details/aneddotes te wijten aan stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van herkomst. Tijdens het gehoor gaf verzoeker ook een verwarde indruk, zoals de bevoegde ambtenaar heeft kunnen vaststellen.

In een derde onderdeel betwist verzoeker dat hij onvoldoende informatie zou hebben gegeven ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Verzoeker meent dat hij vele details heeft gegeven over zijn problemen, dat zijn relaas doorleefd voorkomt en dat niet alle details kunnen geven niet impliceert dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Verzoeker stelt nog alle redelijke inspanningen te hebben geleverd om documenten te verkrijgen. Zijn relaas is in het geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn in zijn land van oorsprong. Het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken is dan ook geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van mondelinge verklaringen te worden erkend. Verzoeker herhaalt voorts nog eens in essentie zijn asielmotieven.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert een theoretisch betoog over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Afghanistan een trieste realiteit. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak instabiel is. Ter illustratie voegt verzoeker diverse internetartikelen van Amnesty International waarin de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker herhaalt in essentie hetgeen hij heeft uiteengezet in het tweede middel en wijst erop dat zijn uitzetting naar Afghanistan hem aldaar zal blootstellen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert een betoog inzake de materiële motiveringsplicht en meent dat de motieven ten grondslag aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn alsook dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van de algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheids-situatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het district Qarghayi en het dorp Char Bagh (provincie Laghman), houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7. Wat verzoekers profiel betreft dient te worden vastgesteld dat hij verklaarde geboren te zijn in het dorp Char Bagh in 1986 en zijn hele leven spendeerde in Char Bagh, waar hij een kiosk uitbaatte (gehoor CGVS, stuk 4, p. 3). Verzoekers vader werkte voor de taliban en de taliban eiste na zijn dood dat verzoeker ook voor hen zou komen werken (gehoor CGVS, p. 9). Verzoeker heeft nooit onderwijs genoten en spreekt Dari en een beetje Pashtu (gehoor CGVS, p. 3). Hij zou zijn geboortestreek ontvlucht zijn in juli 2011. De Raad is van oordeel dat verzoeker dan ook voldoende (recente) kennis moet hebben over zijn omgeving en eenvoudige vragen moet kunnen beantwoorden over zijn regio en een aantal opmerkelijke gebeurtenissen in en rond zijn dorp.

De Raad stelt evenwel vast dat – hoewel verzoeker doorheen het gehoor diverse vragen kreeg omtrent de regio waarvan hij verklaarde afkomstig te zijn – hij een dermate gebrekkige kennis vertoonde van zijn beweerde regio van herkomst dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoeker zijn verblijf in het district Qarghayi niet aannemelijk maakt.

2.8. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er van hem niet kan worden verwacht dat hij alle gestelde vragen over zijn regio kan beantwoorden. Evenwel is het de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden waaruit terecht kan worden afgeleid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt verbleven te hebben in het district Qarghayi. Het argument dat hij sommige vragen wel kon beantwoorden doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.9. De Raad wijst er voorts op dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding en een besloten leven mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke informatie te verstrekken betreffende zijn regio van herkomst, zo hij daar werkelijk heeft verbleven (cf. RvS 27 januari 2007, nr. 127.477).

2.7. In de mate dat verzoeker zijn gebrekkige kennis probeert te verschonen door te stellen dat het niet meedelen van bepaalde details/aneddotes te wijten is aan stress voor het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's, merkt de Raad op dat uit de bovenvermelde vaststellingen blijkt dat verzoekers kennis van deze regio fragmentarisch is, hij niet op de hoogte is van essentiële elementen en belangrijke gegevens over zijn regio die door eenieder die daar geboren en getogen is gekend moeten zijn en uit niets blijkt dat hij meer dan normaal gestresseerd of getraumatiseerd was tijdens het gehoor aangezien hij zelfs op vele vragen een antwoord kon verschaffen. Dat verzoeker een zeer verwarde indruk gaf, zoals de bevoegde ambtenaar zou hebben kunnen vaststellen, blijkt geenszins uit het gehoorverslag.

Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat hij onvoldoende informatie heeft aangedragen ter ondersteuning van zijn relaas en dat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen mist bovendien feitelijke grondslag nu in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende informatie heeft aangebracht met betrekking tot de feiten die ten grondslag liggen aan zijn asielrelaas, maar wel dat nu er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweringen inzake zijn verblijf in het district Qarghayi er logischerwijze evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de feiten aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan.

De Raad treedt voorts de commissaris-generaal bij waar deze stelt: *“De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. De taskara die u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. De door u voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”* Aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan inderdaad slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de bespreking hoger, heeft verzoeker zijn beweerde herkomst niet aannemelijk kunnen maken waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

2.8. Waar verzoeker stelt dat hij het origineel van zijn taskara heeft neergelegd en de asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is middels zijn kennis over zijn beweerde streek van herkomst zijn afkomst aannemelijk te maken, wat hij in casu niet doet. Verzoekers bewering vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek in het dorp Char Bagh (Qarghayi) te hebben geleefd is niet aannemelijk. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs

verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in juli 2011 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking verkeren zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg worden benadrukt. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal worden onderzocht. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Het betoog van verzoeker over de veiligheidssituatie in Afghanistan is dan ook niet dienstig.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen in voorgaande paragraaf desbetreffend wordt gesteld.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.11. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER